

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2024

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Handhaving	3
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
8.40- en 8.42-AMVB's	11
Natuurbescherming	11
Planschade	13
Waterwet	14
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	14
Volksverzekeringen	16
Vreemdelingenrecht	17
Asiel	17
Procesrecht	19
Richtlijnen en verordeningen	20
Vreemdelingenbewaring	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2024, 1247

ABRS, 11-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:5120](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (thans: minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur).

Awb 8:118

PROCESKOSTEN. Verzoeken om proceskostenveroordeling in geval van intrekking hoger beroep door bestuursorgaan (art. 8:118 Awb). Voor zover i.c. is verzocht om vergoeding van de bij [verzoekster] opgekomen proceskosten in de bezwaar- en beroepsfase, wordt overwogen dat in de procedure van artikel 8:118 van de Awb geen plaats is voor een veroordeling in de kosten van die procedures. Voor ambtshalve toetsing van de uitspraak van de rechtbank over de proceskostenvergoeding is geen aanleiding, alleen al omdat er geen hoger beroep tegen deze uitspraak meer aanhangig is.

JnB 2024, 1248

ABRS, 11-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:5113](#)

college van burgemeester en wethouders van Boekel, appellant.

Awb 8:75a

Wet openbaarheid bestuur (hierna: Wob)

PROCESKOSTEN (in bezwaar). WOB. I.c. is het college terecht veroordeeld in de bij Coop Vastgoed B.V. opgekomen proceskosten in bezwaar en beroep. Coop Vastgoed B.V. heeft met haar beroep willen bereiken dat het college de desbetreffende documenten openbaar zou maken, bijvoorbeeld door deze aan haar te verstrekken. Coop Vastgoed B.V. heeft het beroep bij de rechtbank ingetrokken, omdat het college haar bij e-mail te kennen heeft gegeven bereid te zijn om de documenten alsnog aan haar toe te sturen. Weliswaar heeft het college daarbij aangegeven dit 'uit een oogpunt van transparantie' te doen, maar dat neemt niet weg dat met het verstrekken van de documenten sprake is van openbaarmaking in de zin van de Wob. Verwijzing naar uitspraak ABRS, 19-01-2011 ([ECLI:NL:RVS:2011:BP1316](#), r.o. 2.3.7) In het licht daarvan kan niet anders worden geconcludeerd, dan dat het college aan Coop Vastgoed B.V. is tegemoetgekomen zoals bedoeld in artikel 8:75a van de Awb en dat aanleiding bestaat voor een proceskostenveroordeling. Transparantie over besluitvorming maakt onderdeel uit van het belang van openbaarheid, waartoe de Wob strekt. Voor zover het college zich op het standpunt stelt dat het bereiken van een minnelijke oplossing door een verplichting proceskosten te betalen in een procedure wordt bemoeilijkt, kan dit uitgangspunt niet meebrengen dat de regeling in artikel 8:75a van de Awb opzij wordt gezet. Overigens kan een minnelijke regeling een afspraak bevatten over het niet maken van aanspraak op de vergoeding van proceskosten, maar een dergelijke afspraak is in dit geval niet gemaakt.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2024, 1249

ABRS, 11-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:5120](#)

minister van Landbouw, Natuur en Voedselkwaliteit (thans: minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur).

Awb 8:118

Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden 6

REDELIJKE TERMIJN. Intrekking hoger beroep door bestuursorgaan (art. 8:118 Awb). De periode van intrekking van het hoger beroep tot de datum van deze uitspraak, wordt niet meegeteld bij de vaststelling van de duur van de procedure. Door het intrekken van het hoger beroep is het materiële geschil beëindigd, waarmee niet langer kan worden gezegd dat sprake is van spanning en frustratie. Verwijzing naar de uitspraak van het CBB, 08-06-2021, [ECLI:NL:CBB:2021:578](#). Vanaf de ontvangst van het bezwaarschrift tot aan de intrekking van het hoger beroep zijn i.c. in totaal ongeveer vier jaar en vijf maanden verstreken. Dit betekent dat de redelijke termijn met ongeveer vijf maanden is verstreken.

[Naar inhoudsopgave](#)

Handhaving

JnB 2024, 1250

CBB, 10-12-2024, [ECLI:NL:CBB:2024:914](#)

minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur.

Awb 5:42 lid 2

BESTUURLIJKE BOETE. PROCESBELANG. I.c. is [naam] tijdens de beroepsprocedure overleden en de aan hem opgelegde boete stond toen nog niet onherroepelijk vast. De boete is daarom ingevolge artikel 5:42, tweede lid, van de Awb vervallen. De erven vragen om schadevergoeding voor het overschrijden van de redelijke termijn en vergoeding van proceskosten en griffierecht. De erven hebben hun belang bij een inhoudelijke oordeel van de boete verloren doordat de boete is vervallen. Niettemin hebben zij hun procesbelang behouden, nu de rechtbank haar oordeel niet heeft afgestemd op de werking van artikel 5:42, tweede lid, van de Awb.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2024, 1251

Voorzieningenrechter Rechtbank Limburg, 05-12-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:9005](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Simpelveld, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:1, 5:2, 5:7, 5:21, 5:31

Omgevingswet 1.1 lid 1, 5.1. lid 1 onder a, 5.1 lid 2, onder a, 5.6, 18.2 lid 2, 22.1, 22.2

Invoeringsbesluit Omgevingswet 7.1

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.27

OMGEVINGSWET. BOUWSTOP. De voorzieningenrechter volgt verweerder in het standpunt dat een bouwstop onder de Omgevingswet kan worden opgelegd in de vorm van een last onder bestuursdwang, die inhoudt dat wordt gelast om een illegale bouwactiviteit direct te beëindigen en dat, als daaraan geen gevolg wordt gegeven, het bevoegd gezag de activiteit zal beëindigen. Verwijzing naar Rechtbank Midden-Nederland 16-10-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:5927](#), r.o. 3. Nu de bouwstop in de Omgevingswet zelf niet meer als zodanig is geregeld, is de grondslag ervoor artikel 18.1 van de Omgevingswet, in samenhang met – omdat het college in dit geval bevoegd gezag is – artikel 125 van de Gemeentewet. Verweerder was dus in beginsel bevoegd, ook na inwerkingtreding van de Omgevingswet, een last onder bestuursdwang op te leggen om het bouwen zonder omgevingsvergunning per direct te beëindigen. Daaraan kan, zoals in het onderhavige geval ook is gedaan, tevens een last onder dwangsom worden verbonden die het doel heeft om de beëindigde illegale bouwactiviteit beëindigd te houden. De grondslag daarvoor is, in aanvulling op de hiervoor genoemde bepalingen, artikel 5:32 van de Awb. Een andere mogelijkheid zou overigens zijn geweest om alleen een last onder dwangsom op te leggen om de overtreding per direct te beëindigen en beëindigd te houden op straffe van verbeurte van dwangsommen. Verwijzing naar Rechtbank Zeeland-West-Brabant 03-09-2024, [ECLI:NL:RBZWB:2024:6167](#), r.o. 10.1. De voorzieningenrechter stelt wel vast dat na vervallen van de Wabo sprake is van een andere wettelijke grondslag, waarop een bouwstop wordt gebaseerd, namelijk Titel 5.1 van de Awb. Daarom kan niet op voorhand worden gezegd dat de beoordeling in alle voorkomende gevallen hetzelfde zal zijn als bij de bouwstop op basis van het vervallen artikel 5.17 van de Wabo.

JnB 2024, 1252

Voorzieningenrechter Rechtbank Rotterdam, 04-12-2024, [ECLI:NL:RBROT:2024:12281](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Goeree-Overflakkee.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a

Besluit kwaliteit leefomgeving (Bkl) 8.0a lid 1, lid 2

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 3.40

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. Omgevingsvergunningen wijzigen inrichting en functie pand ten behoeve van drukkerij. OPA. Niet is in geschil dat de omgevingsvergunning voor de vestiging van de drukkerij in strijd met artikel 4.3 van de planregels is verleend. Vanwege deze strijdigheid met het omgevingsplan heeft het college de omgevingsvergunning voor de (binnenplanse) omgevingsplanactiviteit in strijd met artikel

8.0a, eerste lid van het Bkl verleend. BOPA. ETFAL. Het college heeft zijn standpunt dat met vergunningverlening voor de buitenplanse omgevingsplanactiviteit nog steeds sprake is van een evenwichtige toedeling van functies aan locaties onvoldoende onderbouwd. De gevolgen die te verwachten zijn voor het woon- en leefklimaat van omwonenden en die van verzoeker in het bijzonder zijn voor wat betreft de gevreesde geluidsoverlast en parkeerproblemen in dat kader onvoldoende meegenomen. Het college zal in het te nemen besluit op bezwaar zijn standpunt dat wordt voldaan aan de eisen van brandwerendheid uit het Bbl nader moeten motiveren.

JnB 2024, 1253

Voorzieningenrechter Rechtbank Midden-Nederland, 20-11-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:6390](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Vijfheerenlanden, verweerder.

Omgevingswet 5.1 lid 1 aanhef en onder a, 16.79

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. NTB. OPA. Niet tijdig beslissen op verzoek binnen 48 uur handhavend op te treden tegen graafwerkzaamheden in archeologisch waardevol gebied. I.c. wordt geoordeeld dat een periode van 48 uur een redelijke beslistermijn was om op het handhavingsverzoek te beslissen, dat het niet redelijk is om van verzoekers te vragen om het college eerst in gebreke te stellen en het beroep daarom niet te vroeg is ingesteld.

Sprake is van een spoedeisende situatie die gelet op de belangen van verzoekers vergt dat een voorlopige voorziening wordt getroffen die inhoudt dat er niet mag worden gegraven in afwachting van de beslissing op het handhavingsverzoek van verzoekers. Bepalend daarvoor is de onomkeerbaarheid van het verstoren van de bodem in relatie tot de onzekerheid over eventuele vergunningverlening. Het belang van de archeologische waarden moet dan voorgaan. Deze voorlopige voorziening geldt tot twee weken na de beslissing op het handhavingsverzoek van verzoekers of tot het moment dat het college een omgevingsvergunning voor graven verleent.

JnB 2024, 1254

Voorzieningenrechter Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 26-11-2024,

[ECLI:NL:RBZWB:2024:8061](#)

college van burgemeester en wethouders van Moerdijk, verweerder.

Omgevingswet 1.6, 1.7, 1.7a, 5.1 lid 2 onder b

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 2.11, 3.40c, eerste lid, en artikel 3.40b, eerste lid,

Uitvoerings- en handhavingsstrategie gemeente Moerdijk 2024-2027

Gemeentelijk Uitvoeringskader 2024 – 2027

Landelijke handhavingsstrategie Omgevingsrecht

OMGEVINGSWET. BAL. Milieubelastende activiteit (MBA). Last onder dwangsom. I.c. heeft het college geconstateerd dat bedrijfsafvalstoffen op de bodem werden gebracht, zonder de daarvoor vereiste omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit. Dit betekent dat het college terecht heeft geconstateerd dat op het perceel is gehandeld in strijd met artikel 5.1, tweede lid, onder b, van de Ow. Het college heeft in het bestreden besluit de hoogte van de dwangsom niet op inzichtelijke en toereikende wijze gemotiveerd. In dit motiveringsgebrek wordt geen aanleiding gezien voor een voorlopige voorziening, omdat het college dit in de beslissing op bezwaar kan herstellen en daar ook eventueel de hoogte van de dwangsom kan aanpassen. Daarnaast heeft een eventuele wijziging van de hoogte van de dwangsom in de

beslissing op bezwaar ook gevolgen voor een eventuele dan gegeven beschikking tot invordering.

Besluit waarbij het college aan verzoekers een last onder dwangsom opgelegd, vanwege het uitvoeren van een milieubelastende activiteit in strijd met de Omgevingswet (Ow) en het Besluit activiteiten leefomgeving (Bal). [...]

5. Gronden

Verzoekers hebben – kort samengevat – aangevoerd dat het college de last onder dwangsom ten onrechte heeft opgelegd. Volgens verzoekers is geen sprake van de door het college gestelde overtredingen. [...]

6. Beoordeling [...]

6.2 Is sprake van de door het college gestelde overtredingen?

6.2.1 Het college is alleen bevoegd om een last onder dwangsom op te leggen, wanneer sprake is van een overtreding.

6.2.2 Het college heeft de last onder dwangsom opgelegd ter voorkoming van herhaling van verschillende als primair, subsidiair, meer subsidiair en nog meer subsidiair geformuleerde overtredingen. Het college verwijt verzoekers dat zij afvalstoffen op of in de bodem hebben gebracht. Volgens het college is op het terrein ‘beschadigd en/of niet voldoende vormvast aangebracht immobilisaat’ aangetroffen. Het immobilisaat voldeed daarom niet aan de eisen die in paragraaf 4.123 van het Bal worden gesteld aan het toepassen van een bouwstof. Het immobilisaat was daarom niet langer een bouwstof, maar een afvalstof.

Bouwstof of afvalstof

6.2.3 Verzoekers werken met immobilisaat met de naam ‘ [product] ’ van [producent] . Het is een mengsel van cementgebonden minerale reststoffen. Ter zitting hebben verzoekers toegelicht dat het is opgebouwd uit een aantal bestanddelen. Het grootste bestanddeel is ‘bodemas’. Bodemas is het materiaal dat overblijft na verbranding van afval in een afvalenergiecentrale. Dit wordt gemengd met cement, een natuurlijk mineraal en water. Op die manier wordt uitloop beperkt. Dat materiaal moet bij de toepassing ervan uitharden om te functioneren als bouwstof.

6.2.4 Om te kunnen beoordelen of de door het college gestelde bepalingen uit de Ow en het Bal door verzoekers zijn overtreden, is van belang om eerst vast te stellen wanneer een stof aangemerkt wordt als immobilisaat/bouwstof en wanneer een stof aangemerkt wordt als een afvalstof. Daarnaast is van belang of door de toezichthouder een bouwstof/immobilisaat dan wel een afvalstof is aangetroffen.

6.2.5 Een ‘immobilisaat’ wordt in het Bal⁶ gedefinieerd als: “vormgegeven bouwstoffen die het product zijn van een methode van verwerking waarbij de chemische of fysische eigenschappen van een afvalstof worden gewijzigd met het primaire doel daarin aanwezige verontreinigende stoffen vast te leggen”. Uit die definitie volgt dat immobilisaat een bouwstof is.⁷

In het Bal is het op of in de bodem toepassen van bouwstoffen aangewezen als een milieubelastende activiteit.⁸ Voor deze milieubelastende activiteit is geen omgevingsvergunning vereist.⁹ Dit volgt uit artikel 3.48n van het Bal (richtingaanwijzer). Bij het uitvoeren van deze milieubelastende activiteit moet immers worden voldaan aan de regels uit paragraaf 4.123 van het Bal.

Uit de Nota van Toelichting op het Bal volgt dat zo lang wordt voldaan aan de voorschriften voor het toepassen van bouwstoffen uit die paragraaf, het niet relevant is dat bouwstoffen afvalstoffen zijn of daaruit zijn vervaardigd. De regels in deze paragraaf bieden voldoende bescherming tegen eventuele nadelige gevolgen voor de fysieke leefomgeving.¹⁰ Op grond van die regels mogen

bouwstoffen, voor zover de bouwstoffen een afvalstof zijn, alleen toegepast worden als sprake is van een nuttige toepassing.¹¹ Met het oog op het beschermen van het milieu worden alleen bouwstoffen toegepast die voldoen aan de voor bouwstoffen geldende kwaliteitseisen, bedoeld in artikel 25d, eerste lid, van het Besluit bodemkwaliteit.¹² Dit artikel regelt dat alleen bouwstoffen worden toegepast die aan kwaliteitseisen voldoen en dat dit moet worden aangetoond met een milieuverklaring bodemkwaliteit.¹³ Die kwaliteitseisen zijn vastgesteld in de Regeling bodemkwaliteit 2022.¹⁴ Uit het door partijen overgelegde ‘ [toepassingsvoorschrift product] ’ van [producent] leidt de voorzieningenrechter af dat wordt voldaan aan die kwaliteitseisen, wanneer die toepassingsvoorschriften in acht worden genomen. Daarnaast leidt de rechtbank uit de memo ‘omgang met gemorst immobilisaat’ van [adviesbureau] van 23 april 2024 af dat immobilisaat pas voldoet aan die kwaliteitseisen, wanneer het uithardingsproces is voltooid.

6.2.6 Onderdeel van immobilisaat is een afvalstof. Afvalstoffen zijn alle stoffen, mengsels of voorwerpen, waarvan de houder zich ontdoet, voornemens is zich te ontdoen of zich moet ontdoen.¹⁵ Afvalstoffen kunnen een ‘einde-afvalstatus’ krijgen.¹⁶ Afvalstoffen die een behandeling van recycling of andere nuttige toepassing hebben ondergaan, worden niet langer als afvalstoffen beschouwd, indien (o.a.) de stoffen, mengsels of voorwerpen voldoen aan de technische voorschriften voor de specifieke doelen en aan de voor producten geldende wetgeving en normen.

6.2.7 Gelet op die definities heeft het college naar het oordeel van de voorzieningenrechter redelijkerwijs kunnen besluiten dat uitsluitend sprake is van het toepassen van een bouwstof (immobilisaat), wanneer het wordt toegepast met inachtneming van de toepassingsvoorschriften en is uitgehard. Uit de hiervoor genoemde definities leidt de voorzieningenrechter daarnaast af dat het college ook redelijkerwijs heeft kunnen vaststellen dat sprake is van een afvalstof, wanneer de stof in strijd met die toepassingsvoorschriften wordt toegepast.

6.2.8 Uit het door verzoekers overgelegde toepassingsvoorschrift van [producent] blijkt op welke wijze [product] moet worden toegepast. Uit die voorschriften blijkt dat alle randen en/of kanten volledig verdicht moeten worden en dat geen losliggend, onverdicht materiaal aanwezig mag zijn of blijven op de projectlocatie. Eventueel vrijgekomen uitgehard materiaal of restanten van het nog niet uitgeharte materiaal mogen niet worden vermengd met andere bouwstoffen om alsnog verwerkt te worden in het immobilisaat. Deze dienen te worden afgevoerd.

6.2.9 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het college – door te verwijzen naar het controleverslag van de toezichthouder – voldoende gemotiveerd dat tijdens verschillende controles is vastgesteld dat bij het toepassen van het immobilisaat veel onsamenhangend immobilisaat is aangetroffen op diverse locaties op het terrein op 25 maart 2024, 27 maart 2024, 3 april 2024, 8 april 2024. Uit dat verslag blijkt ook dat dit onsamenhangend immobilisaat niet meteen werd opgeruimd door verzoekers, nadat zij op de aanwezigheid ervan waren geweest. Onsamenhangend immobilisaat dat op 3 april 2024 is geconstateerd door de toezichthouder aan de randen van werkeilanden in hallen C en D, lag daar nog steeds op 8 april 2024 en ook nog steeds op 16 april 2024. Tijdens de controles op 2 mei 2024, 7 mei 2024, 16 mei 2024 en 23 mei 2024 is geen onsamenhangend immobilisaat aangetroffen door de toezichthouder. Op 13 juni 2024 heeft de toezichthouder wederom onsamenhangend immobilisaat aangetroffen op diverse plaatsen op het perceel. Op 17 juni 2024 was dat niet meer aanwezig op het perceel. Ter zitting heeft de toezichthouder toegelicht dat hij die ochtend (12 september 2024) opnieuw onsamenhangend immobilisaat op het terrein heeft aangetroffen dat er al lag sinds 5 september 2024. Gelet daarop heeft het college op verschillende momenten vastgesteld dat op het terrein ‘materiaal’ aanwezig was, dat niet voldeed aan de toepassingsvoorschriften voor immobilisaat. Zoals de

voorzieningenrechter in rechtsoverwegingen 6.2.6 en 6.2.7 heeft overwogen, heeft het college die restanten redelijkerwijs kunnen aanmerken als afvalstof. Omdat het immobilisaat dat is aangetroffen onsamenhangend is, is het aannemelijk dat niet gewerkt is volgens de toepasselijke voorschriften en is er dus geen sprake van een bouwstof. De voorzieningenrechter acht het voorstelbaar dat het ontstaan van restanten en beschadigd, onverdicht immobilisaat inherent is aan het uitvoeren van de werkzaamheden zoals verzoekers stellen, maar leest in de toepassingsvoorschriften dat dit materiaal niet aanwezig mag blijven op het terrein. Uit het verslag van de toezichthouder blijkt dat is geconstateerd dat het materiaal langere tijd op het terrein aanwezig is geweest.

6.2.10 Samenvattend heeft het college redelijkerwijs kunnen vaststellen dat de toezichthouder op verschillende momenten afvalstof – in de vorm van onsamenhangend immobilisaat – op het terrein heeft waargenomen. Hierna beoordeelt de voorzieningenrechter of dat heeft geleid tot de door het college gestelde overtredingen.

Overtreding van artikel 5.1, tweede lid, onder b, van de Ow

6.2.11 Het is op grond van artikel 5.1, tweede lid, onder b, van de Ow verboden zonder omgevingsvergunning een milieubelastende activiteit te verrichten, wanneer een activiteit als zodanig staat aangewezen in het Bal. In artikel 3.40b, eerste lid, van het Bal staat het op of in de bodem brengen van bedrijfsafvalstoffen of gevaarlijke afvalstoffen aangewezen als milieubelastende activiteit. Op grond van artikel 3.40c, eerste lid, van het Bal is voor die activiteit een omgevingsvergunning vereist.

6.2.12 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het college voldoende gemotiveerd dat is vastgesteld dat op het terrein bedrijfsafvalstoffen zonder daarvoor vereiste omgevingsvergunning op de bodem zijn gebracht. De voorzieningenrechter heeft hierboven overwogen dat de toezichthouder op verschillende momenten heeft geconstateerd dat een afvalstof – in de vorm van onsamenhangend immobilisaat – op de bodem van het terrein aanwezig was. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft de toezichthouder op zitting aannemelijk gemaakt dat die afvalstof aangemerkt kan worden als bedrijfsafvalstof, omdat het bodemas bevat dat afkomstig is uit een afvalenergiecentrale.¹⁷ Verzoekers stellen ten onrechte dat uit pagina 823 van de toelichting op het Bal¹⁸ blijkt dat pas sprake is van ‘het op of in de bodem brengen van een afvalstof’ als is bedoeld om de stof daar te laten. De pagina uit de toelichting waar verzoekers naar verwijzen ziet niet op deze milieubelastende activiteit, maar op het storten van bedrijfsafvalstoffen of gevaarlijke afvalstoffen op een stortplaats als bedoeld in artikel 3.84 van het Bal.

Voor deze overtreding is verder niet relevant dat door het college moet worden aangetoond dat de bedrijfsafvalstof zou leiden tot een gevaar voor de bodem en/of het milieu, maar is gelet op de wettelijke bepalingen uitsluitend relevant of een bedrijfsafvalstof op of in de bodem is gebracht.

6.2.13 Dat het onsamenhangend immobilisaat moet worden aangemerkt als een bedrijfsafvalstof, heeft het college in het bestreden besluit niet gemotiveerd. Het college heeft die motivering pas op de zitting gegeven. De voorzieningenrechter ziet in dit motiveringsgebrek geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening, omdat het college de motivering in de beslissing op bezwaar kan aanvullen.

Bevoegdheid tot het opleggen van de last onder dwangsom

6.2.14 Gelet op het voorgaande heeft het college geconstateerd dat bedrijfsafvalstoffen op de bodem werden gebracht, zonder daarvoor vereiste omgevingsvergunning voor een milieubelastende activiteit. Dit betekent dat het college terecht heeft geconstateerd dat op het perceel is gehandeld in strijd met artikel 5.1, tweede lid, onder b, van de Ow.

6.2.15 Uit het bestreden besluit en het verslag van de toezichthouder blijkt dat deze overtreding tijdens de laatste controle voorafgaand aan het bestreden besluit was beëindigd. Het college was op grond van de Awb bevoegd om een last onder dwangsom op te leggen, om herhaling van de overtreding te voorkomen.¹⁹ Indien een last strekt ter voorkoming van een overtreding die is aan te merken als een herhaling van een eerdere overtreding en waarbij gevaar voor herhaling voor de hand ligt, is voor het aannemen van een bevoegdheid tot het opleggen van een last niet vereist dat klaarblijkelijk gevaar voor overtreding bestaat zoals bedoeld in artikel 5:7 van de Awb. Relevant is dat de eerdere overtreding heeft plaatsgevonden.²⁰

6.2.16 Gelet op het voorgaande behoeven de gronden van verzoekers ten aanzien van de subsidiaire ten grondslag gelegde overtredingen geen bespreking meer. [...]

6.3 Kan [verzoeker 1] B.V. worden aangemerkt als overtreder?

6.3.1 Verzoekers hebben aangevoerd dat [verzoeker 1] B.V. niet kan worden aangemerkt als overtreder. [verzoeker 2] B.V. is degene die de informatie heeft verstrekt op grond van artikel 4.1258 van het Bal en is degene die de activiteit volgens het werkplan verricht.

6.3.2 Op grond van de Awb²¹ wordt onder overtreder verstaan: 'degene die de overtreding pleegt of medepleegt'. Volgens vaste jurisprudentie van de Afdeling is overtreder in de eerste plaats degene die de verboden handeling fysiek verricht. Daarnaast kan in bepaalde gevallen degene die de overtreding niet zelf feitelijk begaat, maar aan wie de gedraging is toe te rekenen, voor de overtreding verantwoordelijk worden gehouden en derhalve als overtreder worden aangemerkt. In een uitspraak van 31 mei 2023 heeft de Afdeling²² aanleiding gezien deze rechtspraak te nuanceren. Zowel voor de bestuurlijke boete als voor herstelsancties moet worden aangesloten bij de strafrechtelijke criteria voor functioneel daderschap. Die aansluiting geldt zowel voor natuurlijke personen als voor rechtspersonen. Voor zover het gaat om natuurlijke personen houdt de rechtspraak van de strafkamer van de Hoge Raad²³ in dat "een (verboden) gedraging in redelijkheid aan de verdachte als (functioneel) dader kan worden toegerekend indien deze erover vermocht te beschikken of de gedraging al dan niet zou plaatsvinden en indien zodanig of vergelijkbaar gedrag blijkens de feitelijke gang van zaken door de verdachte werd aanvaard of placht te worden aanvaard. Onder bedoeld aanvaarden is mede begrepen het niet betrachten van de zorg die in redelijkheid van de verdachte kon worden gevergd met het oog op de voorkoming van de gedraging".

6.3.3 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het college [verzoeker 1] B.V. redelijkerwijs kunnen aanmerken als overtreder. Het college heeft de overtreding redelijkerwijs aan [verzoeker 1] B.V. kunnen toerekenen. Uit de door het college overgelegde statuten van [verzoeker 2] B.V. blijkt namelijk dat [verzoeker 1] B.V. daar de enig aandeelhouder van is. Gelet daarop is naar het oordeel van de voorzieningenrechter voldoende aannemelijk gemaakt dat is voldaan aan de criteria voor functioneel daderschap. [...]

6.5 Is de last onder dwangsom in overeenstemming met het handhavingsbeleid?

6.5.1 Verzoekers hebben daarnaast aangevoerd dat het college op grond van het handhavingsbeleid had moeten volstaan met een minder vergaande maatregel in de vorm van een schriftelijke waarschuwing. Het college hanteert de Uitvoerings- en handhavingsstrategie gemeente Moerdijk 2024-2027, het Gemeentelijk Uitvoeringskader 2024 – 2027 en de Landelijke handhavingsstrategie Omgevingsrecht van 12 oktober 2022. [...]

6.5.2 In het bestreden besluit is niet inzichtelijk gemaakt op welke wijze het hiervoor genoemde handhavingsbeleid is betrokken bij de besluitvorming. In het verweerschrift heeft het college toegelicht dat de meer specifieke Beleidsregel dwangsommen [plaats 3] 2015 (hierna: beleidsregel) is gehanteerd bij het vaststellen van het bestreden besluit. Uit die beleidsregel blijkt dat het college

en de Omgevingsdienst in (onder)mandaat bij besluiten tot het opleggen van een last onder dwangsom rekening houden met de inhoud en de uitgangspunten van de beleidsregel.²⁷ In het verweerschrift heeft het college niet toegelicht waarom is gekozen voor een last onder dwangsom en waarom niet volstaan kon worden met een schriftelijke waarschuwing. In dat motiveringsgebrek ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening, omdat de motivering op dat punt in de beslissing op bezwaar aangevuld kan worden. De voorzieningenrechter heeft daarbij in aanmerking genomen dat uit het verslag van de toezichthouder blijkt dat een intensief en lang traject van controles vooraf is gegaan aan de handhavingssanctie en dat de toezichthouder verzoekers verschillende keren heeft gewezen op de verplichting om onsamenhangend immobiliseert van het terrein te verwijderen. Onder die omstandigheden heeft het college redelijkerwijs kunnen kiezen voor een last onder dwangsom in plaats van een schriftelijke waarschuwing.

6.6 *Is de hoogte van de dwangsom evenredig?*

6.6.1 Verzoekers hebben daarnaast aangevoerd dat de hoogte van de dwangsom per constatering en het maximaal te verbeuren bedrag aan dwangsommen, niet in verhouding staat tot de aard en ernst van de beweerdelijke overtreding. [...]

6.6.3 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter heeft het college in het bestreden besluit de hoogte van de dwangsom (€ 50.000,- per overtreding) niet op inzichtelijke en toereikende wijze gemotiveerd. [...]

6.6.4 De voorzieningenrechter ziet in dit motiveringsgebrek geen aanleiding voor een voorlopige voorziening, omdat het college dit in de beslissing op bezwaar kan herstellen en daar ook eventueel de hoogte van de dwangsom kan aanpassen. Daarnaast blijkt uit de Awb³³ dat een eventuele wijziging van de hoogte van de dwangsom in de beslissing op bezwaar ook gevolgen heeft voor een eventuele dan gegeven beschikking tot invordering.

7. *Conclusie*

7.1 Gelet op het voorgaande ziet de voorzieningenrechter geen aanleiding voor het treffen van een voorlopige voorziening. De voorzieningenrechter zal het verzoek om een voorlopige voorziening daarom afwijzen. [...]

JnB 2024, 1255

Rechtbank Limburg, 14-11-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:8146](#)

college van burgemeester en wethouders van Maastricht, verweerder.

Omgevingswet

Invoeringswet Omgevingswet 4.3 aanhef en onder a

Besluit activiteiten leefomgeving (hierna: Bal)

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (hierna: Wabo) 2.1, eerste lid, onder i

OMGEVINGSWET. OVERGANGSRECHT. Intrekking omgevingsvergunning beperkte milieutoets (hierna: obm). Afwijzing handhavingverzoek. Op 1 januari 2024 zijn de Omgevingswet en de Invoeringswet Omgevingswet in werking getreden. Als een verzoek om een omgevingsvergunning in te trekken is ingediend vóór het tijdstip van inwerkingtreding van de Omgevingswet, dan blijft op grond van artikel 4.3, aanhef en onder a, van de Invoeringswet Omgevingswet het recht zoals dat gold onmiddellijk vóór dat tijdstip van toepassing tot het besluit op dat verzoek onherroepelijk wordt.

PROCESBELANG. Eiser heeft geen belang meer bij een inhoudelijke behandeling van het door hem ingestelde beroep. Het doel dat eiser voor ogen staat, namelijk het herstellen van de ingetrokken obm, is niet meer mogelijk, aangezien sinds de inwerkingtreding van de

Omgevingswet de obm niet meer bestaat. Voor het demonteren van autowrakken is geen vergunningplicht in plaats van de obm gekomen, maar gelden de algemene regels van het Bal. De ter zitting gestelde schade van € 500.000 betreft schade die is ontstaan in een civiele procedure tussen eiser met de verhuurder. Dit betekent dat er geen verband is tussen deze schade en het intrekken van de obm, zodat hierin geen procesbelang gelegen is.

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Gelderland, 06-12-2024, [ECLI:NL:RBGEL:2024:8649](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Natuurbescherming

JnB 2024, 1256

MK ABRS, 11-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:5126](#)

college van gedeputeerde staten van Noord-Holland (het college), appellanten.

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. NATUURONTHEFFING. HANDHAVING. LAST ONDER DWANGSOM. OVERTREDING. De Afdeling begrijpt de uitspraak van de rechtbank zo dat zij invulling heeft willen geven aan de last onder dwangsom door te overwegen dat de last alleen kan zijn overtreden, als de werkzaamheden ook een overtreding van artikel 3.5, vierde lid, van de Wnb zijn. Maar in de last onder dwangsom is bepaald dat het verboden is om werkzaamheden uit te voeren in de Bloemendalerpolder buiten het gebied waarvoor de ontheffing (fase 1) is verleend, zonder ontheffing of verklaring van het bevoegd gezag dat geen ontheffing nodig is. Partijen zijn het erover eens dat de onder 4 genoemde werkzaamheden hebben plaatsgevonden in de Bloemendalerpolder en dat de werkzaamheden niet onder de ontheffing van 1 november 2017 vielen. Ook zijn partijen het erover eens dat GEM geen ontheffing of verklaring heeft verkregen van het bevoegd gezag dat geen ontheffing nodig is. Gelet op het bovenstaande is de last overtreden. Anders dan de rechtbank is de Afdeling van oordeel dat het niet nodig is om te beoordelen of de Wnb is overtreden om vast te kunnen stellen of de last is overtreden. Uit de bovenstaande feiten volgt namelijk al dat de last is overtreden.

VERBEURTE EN INVORDERING. BIJZONDERE OMSTANDIGHEDEN. Geen grond voor het oordeel dat in de door GEM aangevoerde punten dat er bijzondere omstandigheden zijn waardoor het college geheel of gedeeltelijk had moeten afzien van invordering. Alleen het feit dat volgens GEM de last onduidelijk is, is onvoldoende om de hoogte van de dwangsom te matigen. Het had namelijk op de weg van GEM gelegen om rechtsmiddelen aan te wenden tegen de last, als zij deze onduidelijk vond. Alleen het feit dat GEM niet-verwijtbaar zou hebben gehandeld en de werkzaamheden zou hebben uitgevoerd als ware een ontheffing verleend, is onvoldoende om te oordelen dat het college excessief formeel is geweest door een verbeurde dwangsom in te vorderen. Het college heeft zich niet op een procedureel punt

excessief formeel opgesteld, maar een van rechtswege verbeurde dwangsom ingevorderd na een overtreding van die last te hebben geconstateerd.

JnB 2024, 1257

Rechtbank Midden-Nederland, 11-12-2024, [ECLI:NL:RBMNE:2024:6728](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Flevoland, verweerder.

Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Wet natuurbescherming (Wnb)

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. POSITIEVE WEIGERING. INTREKKING. BEZWAARKOSTEN. I.c. wordt geoordeeld dat het verzoek van MOB om vergoeding van haar bezwaarkosten ten onrechte is afgewezen. GS hebben het besluit waartegen MOB bezwaar heeft gemaakt (de positieve weigering) ingetrokken. Vaststaat verder dat de primaire beslissing waarin de positieve weigering is verleend, een gebrek bevatte, omdat het deels gestoeld was op de (onverbindende) partiële bouwvrijstelling. GS hebben zich op het standpunt gesteld dat dit louter een motiveringsgebrek betreft, zodat geen sprake is van onrechtmatigheid. Ook zonder toepassing van de partiële bouwvrijstelling zou er intern gesaldeerd kunnen worden. Ter onderbouwing hebben gedeputeerde staten hiervoor verwezen naar een notitie van Arcadis van 13 november 2020. De rechtbank stelt echter vast dat deze notitie niet is beoordeeld en dat de aard van het gebrek dus niet is neergelegd in een nader besluit. Dat dit niet is gebeurd, maakt dat de gemaakte bezwaarkosten in de risicosfeer liggen van het college. Gegronde beroep.

JnB 2024, 1258

MK Rechtbank Noord-Holland, 27-11-2024, [ECLI:NL:RBNHO:2024:12099](#)

gedeputeerde staten van Noord-Holland, het college.

Habitatrichtlijn (Hrl)

Vogelrichtlijn (Vrl)

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. Natuurvergunning aanleg en gebruik (natuur)camping in het Natura 2000-gebied het Twiske. I.c. wordt geoordeeld dat het college op goede gronden heeft geoordeeld dat het project, gelet op de getroffen maatregelen en uitgaande van de aan de vergunning verbonden voorschriften, geen significante negatieve effecten heeft voor het Twiske als Vrl-gebied en de andere deelgebieden in het Natura 2000-gebied IVOT, zodat vergunning kon worden verleend. **EXTERNE WERKING.** Voor het Twiske gelden geen instandhoudingsdoelstellingen voor de meervleermuis en de noordse woelmuis. Het is immers geen beschermingsgebied voor die soorten, die wel onder de Hrl maar niet onder de Vrl worden beschermd. Externe werking zal alleen aan de orde zijn in het uitzonderlijke geval dat de aanleg en het gebruik van de camping significante gevolgen heeft voor de aangewezen soorten in Hrl-gebied buiten het Twiske, met name in de overige deelgebieden in het Natura 2000-gebied IVOT. Het betoog van de stichting, dat externe werking van het project een significant effect op beschermde habitats van de meervleermuis en noordse woelmuis buiten het Twiske zou hebben, slaagt niet.

JnB 2024, 1259

Rechtbank Noord-Nederland, 29-11-2024, [ECLI:NL:RBNNE:2024:4811](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Fryslân, verweerder.

Habitatrichtlijn 6

Wet natuurbescherming (Wnb) 2.7, 2.8, 5.4

NATUURBESCHERMING. NATUURVERGUNNING. INTREKKING. Afwijzing intrekking natuurvergunning veehouderij. I.c. heeft verweerder ondeugdelijk gemotiveerd dat in dit geval in redelijkheid is afgezien van het toepassen van de in artikel 5.4, eerste lid, onder c, van de Wnb neergelegde bevoegdheid om de natuurvergunning in te trekken. Ook wat betreft de intrekkinggrond van artikel 5.4, tweede lid, van de Wnb is sprake van een ondeugdelijke motivering. Verweerder kan het effect van de voorgestane alternatieve passende maatregelen niet in het midden laten. Dat zou geen recht doen aan de onderzoeksverplichting die het HvJ heeft aangenomen in het arrest van 10 november 2022 (ECLI:EU:C:2022:864). Verweerder zal namelijk moeten voorkomen dat het project, dat eerder is vergund in strijd met artikel 6, derde lid, van de Hrl, wordt voortgezet met een enkele verwijzing naar toekomstige passende maatregelen. Daarom moeten er naar het oordeel van de rechtbank hogere eisen worden gesteld aan de verwijzing naar de andere passende maatregelen. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in het licht van de keuze voor passende maatregelen onvoldoende aannemelijk en inzichtelijk gemaakt met welke andere maatregelen uitvoering wordt of zal worden gegeven aan de noodzakelijke reductie van stikstofdepositie binnen afzienbare termijn.

[Naar inhoudsopgave](#)

Planschade

JnB 2024, 1260

MK ABRS, 11-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:5104](#)

college van burgemeester en wethouders van Deurne, appellent.

Wet ruimtelijke ordening (Wro) 4.1, 6.1 lid 2 onder e

Wijziging Verordening ruimte 2014, actualisatie 2017

Derde herziening van het Bestemmingsplan Buitengebied

PLANSCHADE. SCHADEOORZAAK. PROVINCIALE VERORDENING. BESTEMMINGSPLAN.

Afwijzing aanvraag tegemoetkoming in planschade. Ingevolge artikel 6.1, tweede lid, aanhef en onder e, van de Wro is een bepaling van een provinciale verordening als bedoeld in artikel 4.1, derde lid, een oorzaak van planschade. Dat, zoals in artikel 4.1, tweede lid, is bepaald, in beginsel binnen een jaar na de inwerkingtreding van die verordening een bestemmingsplan wordt vastgesteld, betekent niet dat in die verordening opgenomen planologische beperkingen van tijdelijke aard zijn. [partijen] kan dan ook als gevolg van die beperkingen permanente schade lijden in de vorm van waardevermindering van het perceel. De planschade wordt in dat geval aan de verordening toegerekend. Verwijzing naar ABRS 18-05-2022, [ECLI:NL:RVS:2022:1439](#), onder 5.2. De schade ontstaat op het moment van de inwerkingtreding van de verordening en wordt niet weggenomen door de inwerkingtreding van een bestemmingsplan. Dat bestemmingsplan wordt ingevolge artikel 4.1, tweede lid, immers vastgesteld met inachtneming van de verordening. In zoverre is dan ook sprake van

een schadeoorzaak met een duurzaam karakter. Indien dat bestemmingsplan voor het desbetreffende perceel in overeenstemming is met de Verordening, kan de inwerkingtreding van dat bestemmingsplan in beginsel niet tot aanvullende planschade leiden. Verwijzing naar ABRS 21-02-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:719](#), onder 10.3.

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

Jurisprudentie Waterwet:

- Rechtbank Den Haag, 05-11-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:20409](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2024, 1261

CRvB, 04-12-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2307](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Schattingsbesluit) 9 onder e

WIA. EPILEPTISCHE AANVALLEN. I.c. is het te verwachten structureel ziekteverzuim van appellant als gevolg van epileptische aanvallen aan te merken als zodanig excessief dat van een werkgever tewerkstelling van appellant niet in redelijkheid kan worden verlangd. Appellant moet op de datum in geding volledig arbeidsongeschikt worden geacht. De Raad voorziet zelf in de zaak en bepaalt dat appellant met ingang van 3 november 2021 recht heeft op een WGA-loonaanvullingsuitkering waarbij de mate van arbeidsongeschiktheid is vastgesteld op 80 tot 100%.

JnB 2024, 1262

Rechtbank Den Haag, 22-07-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:20753](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (WIA)

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten (Schattingsbesluit)

Maatregel vereenvoudigde WIA-claimbeoordeling 60+ (de Maatregel)

WIA. 60+. Eiser was op 1 oktober 2022 weliswaar 62 jaar, maar heeft de einde wachttijd bereikt op 26 september 2022, zodat hij daarom niet onder de reikwijdte van de Maatregel valt. Dat het medisch onderzoek na einde wachttijd en na 1 oktober 2022 heeft plaatsgevonden, is in het kader van de Maatregel niet relevant.

6.1 Met de Maatregel handelt het Uvw de WIA-aanvragen van cliënten die de einde wachttijd bereiken op of na 1 oktober 2022 én op die datum 60 jaar of ouder zijn, vereenvoudigd af. Het betreft een buitenwettelijke maatregel, een uitzondering op de hoofdregel uit het Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten, waarbij een restrictieve uitleg door de rechtbank past.

6.2 Eiser was op 1 oktober 2022 weliswaar 62 jaar, maar heeft de einde wachttijd bereikt op 26 september 2022, zodat hij daarom niet onder de reikwijdte van de Maatregel valt. Dat het medisch onderzoek na einde wachttijd en na 1 oktober 2022 heeft plaatsgevonden, is in het kader van de Maatregel niet relevant.

6.3 Eiser is verder van mening dat het medisch onderzoek niet had mogen plaatsvinden en nu dat wel gebeurt er sprake is van willekeur. Eiser vindt dat het niet zo kan zijn dat de uitkeringsrechten in het kader van de WIA voor een zestigplusser op verschillende wijze worden beoordeeld, een keuring of gebaseerd op een volledig medisch en arbeidskundig onderzoek of een keuring alleen gebaseerd op een arbeidskundige toetsing op grond van voorhanden stukken uit de twee jaar voorafgaand aan de einde wachttijd.

6.4 Ook deze grond van eiser houdt geen stand. Voor zover eiser meer in het algemeen stelt dat er in zijn geval sprake is van willekeur doordat hij wel een volledige herbeoordeling heeft gekregen, heeft te gelden dat de rechterlijke toets in dezen beperkt is tot de vraag of het Uvw de Maatregel, zijnde buitenwettelijk begunstigend beleid, consistent heeft toegepast. In het kader van deze toetsing is derhalve niet aan de orde of de in dit beleid getrokken kaders anders, ruimer, hadden moeten worden bepaald. Van een inconsistente toepassing van de Maatregel is de rechtbank niet gebleken.

[...]

7. Het beroep is ongegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2024, 1263

MK CRvB, 27-11-2024, [ECLI:NL:CRVB:2024:2329](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 7a

Beoordelingskader BUK (Beoordelingskader)

AKW. GEEN RECHT OP DUBBELE KINDERBIJSLAG. Dat appellante de dubbele kinderbijslag inzet voor het bekostigen van begeleiding en ondersteuning van haar zoon is geen relevant gegeven voor de beoordeling van de vraag of sprake is van intensieve zorg als bedoeld in artikel 7a van de AKW. Dat het CIZ die gemaakte kosten niet of onvoldoende heeft meegenomen in het onderzoek of advies, is geen reden om te oordelen dat sprake is van een onzorgvuldig onderzoek. Ook het feit dat geen arts of medewerker van het CIZ de zoon van appellante heeft gezien, is geen reden om te oordelen dat het onderzoek onzorgvuldig is. Appellante heeft niet voldoende geconcretiseerd welke informatie is onderschat en op welke items de beoordeling onjuist of onvoldoende is. Beroep op het vertrouwensbeginsel slaagt ook niet. Aangevallen uitspraak bevestigd.

JnB 2024, 1264

MK Rechtbank Limburg, 03-12-2024, [ECLI:NL:RBLIM:2024:8900](#)

Raad van bestuur van de SvB.

Algemene ouderdomswet (AOW) 13

AOW. SCHULDIG NALATIG. Door een wijziging van artikel 13 van de AOW per 1 januari 2024 is het schuldig nalatig zijn (met het betalen van premie) geen grondslag meer voor het toepassen van een korting op het AOW-pensioen. Ook al is deze wetswijziging van na het bestreden besluit, die is wel van invloed op het beroep van eiser. De rechtbank stelt namelijk vast dat eiser de AOW-gerechtigde leeftijd nu nog niet heeft bereikt: hij is geboren in 1969. De wetswijziging betekent voor eiser dat hij te zijner tijd niet (meer) op zijn AOW-uitkering zal worden gekort omdat hij niet volledig aan zijn premieplicht over 2013 en 2014 heeft voldaan. Voor zover eiser met zijn beroep wilde bereiken dat de belastingschuld over 2013 en 2014 – via schuldig nalatigheid – niet zal doorwerken in het AOW-bedrag waar hij bij het bereiken van zijn AOW-gerechtigde leeftijd recht op heeft, is dat doel dus nu bereikt door de wetswijziging. Geen procesbelang. Het beroep is niet-ontvankelijk.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2024, 1265

MK ABRS, 06-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:5040](#)

minister van Asiel en Migratie.

Awb 3:2

ASIEL. Leefijdsonderzoek. Minister heeft niet voldaan aan vergewisplicht. Met de door het NFI gegeven reactie in beroep is voldoende duidelijkheid gegeven dat sprake is van een per ongeluk verstuurd onjuiste beoordeling.

Minister heeft niet voldaan aan vergewisplicht

2.2. In dit geval heeft het NFI in het herziene rapport uiteengezet dat uit een jaarlijkse controle is gebleken dat een radioloog niet de juiste beoordeling had verstuurd naar het NFI en dat met de juiste beoordeling wel sprake is van overeenstemming tussen de radiologen over de meerderjarigheid van de vreemdeling. De rechtbank heeft terecht overwogen dat deze verklaring summier is en dat hier onvoldoende uit blijkt hoe de fout is ontstaan en hoe zij aan het licht is gekomen. Gelet op dit concrete aanknopingspunt voor twijfel, en de voor de vreemdeling ongunstige gevolgen van de wijziging, heeft de rechtbank terecht overwogen dat de minister nader onderzoek had moeten doen naar het herziene rapport. Omdat de minister dat niet heeft gedaan, heeft hij niet voldaan aan zijn vergewisplicht. Ook met de brief van 6 juni 2023 heeft de minister niet aan zijn vergewisplicht voldaan. De rechtbank heeft dat terecht overwogen. De reactie van het NFI dateert namelijk van na het besluit van 6 april 2023 op een door stichting Nidos ingediende klacht over de handelwijze bij het leeftijdsonderzoek.

In beroep met reactie van NFI voldoende duidelijkheid gegeven

2.3. De minister betoogt daarentegen terecht dat in de brief van het NFI van 6 juni 2023 gedetailleerd is uiteengezet hoe de fout is geconstateerd en hoe deze is hersteld. Zo staat er dat tijdens een jaarlijkse controle de radioloog die de fout maakte, zelf ontdekte dat hij de onjuiste beoordeling had verstuurd. Daarna heeft hij een nieuw beoordelingsformulier verstuurd naar het NFI op basis van de oorspronkelijke röntgenfoto's met wel de juiste conclusie. De rechtbank heeft niet onderkend dat met de door het NFI gegeven reactie in beroep voldoende duidelijkheid is gegeven dat sprake is van een per ongeluk verstuurd onjuiste beoordeling.

2.4. Daarnaast betoogt de minister terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij mede gelet op de anonimiteit van de in het buitenland werkende radiologen, nader onderzoek had moeten doen. De radiologen zijn namelijk aangezocht door het NFI en hun werk is onderworpen aan de kwaliteitscontroles door het NFI. Verder is de identiteit van de radiologen bekend bij het NFI en hebben beide radiologen hun initialen gezet onder hun beoordelingen. Nu er geen reden is voor twijfel over de deskundigheid van de radiologen en er ook geen reden is voor twijfel over hun conclusies, had de rechtbank hierin geen aanleiding mogen zien het besluit te vernietigen. De minister hoeft dan ook niet nader te onderzoeken of het herziene rapport zorgvuldig tot stand is gekomen. De minister is dan ook terecht ervan uitgegaan dat de vreemdeling meerderjarig is.

JnB 2024, 1266

MK ABRS, 09-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:5058](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2008/115/EG 6

ASIEL. Geen terugkeerbesluit omdat de vreemdeling in het bezit was van een verblijfsvergunning regulier. De rechtbank heeft het besluit, voor zover het betrekking heeft op de afwijzing van de asielaanvraag, ten onrechte vernietigd vanwege een gebrek in het onderzoek dat vooraf moet gaan aan het nemen van een terugkeerbesluit.

Terugkeerrichtlijn van toepassing?

4. De vreemdeling was ten tijde van het besluit in het bezit van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd, in de zin van artikel 14 van de Vw 2000. Hij had daarmee op grond van artikel 8, aanhef en onder a, van de Vw 2000 rechtmatig verblijf in Nederland. Dit betekent dat zijn verblijf niet illegaal was in de zin van artikel 3, aanhef en onder 2, van de Terugkeerrichtlijn. Daarom viel de vreemdeling ten tijde van het besluit, volgens artikel 2, eerste lid, van de Terugkeerrichtlijn, niet binnen de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn. Anders dan in de uitspraak van de Afdeling van 8 juni 2022, waar het ging om uitstel van vertrek op grond van artikel 64 van de Vw 2000, was de minister in dit geval daarom niet gebonden aan de gemeenschappelijke normen en procedures, waaronder de normen en procedures die zien op de vaststelling en uitvoering van terugkeerbesluiten tegen niet-begeleide minderjarigen, waarin de Terugkeerrichtlijn voorziet. Het Hof heeft in het arrest TQ toegelicht aan welke verplichtingen lidstaten moeten voldoen als zij een terugkeerbesluit willen nemen voor een niet-begeleide minderjarige vreemdeling. De minister klaagt terecht dat de rechtbank niet heeft onderkend dat van die situatie geen sprake was, omdat een terugkeerbesluit in het geheel niet aan de orde was. De minister wijst er in hoger beroep terecht op dat niet het ontbreken van toereikend onderzoek naar de opvangmogelijkheden in het land van terugkeer maakte dat geen terugkeerbesluit kon worden genomen, maar dat de vreemdeling in het bezit was van een verblijfsvergunning regulier.

4.1. De minister wijst er terecht op dat het besluit niet verder strekt dan de vaststelling dat de vreemdeling naast het aan hem verleende verblijfsrecht op grond van artikel 8, aanhef en onder a, van de Vw 2000, niet ook een verblijfsrecht toekomt op grond van artikel 8, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Pas als het verblijfsrecht van de vreemdeling op grond van artikel 8, aanhef en onder a, van de Vw 2000 eindigt en hij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toegang, verblijf of vestiging, zodat zijn verblijf in Nederland illegaal is in de zin van artikel 3, aanhef en onder 2, van de Terugkeerrichtlijn, valt hij binnen de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn en rust op de minister de verplichting om een terugkeerbesluit te nemen. Gelet op het voorgaande klaagt de minister terecht dat de rechtbank het besluit, voor zover het betrekking heeft op de afwijzing van de asielaanvraag, ten onrechte heeft vernietigd vanwege een gebrek in het onderzoek dat vooraf moet gaan aan het nemen van een terugkeerbesluit.

JnB 2024, 1267

MK Rechtbank Den Haag, 28-11-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:19859](#)

minister van Asiel en Migratie.

Richtlijn 2011/95/EU 15c

EVRM 3

ASIEL. JEMEN. In beroep heeft het geschil zich toegespitst op de vraag of verweerder voldoende en op juiste wijze rekening heeft gehouden met het actuele geweldsniveau en de humanitaire situatie in Jemen. In het bijzonder is aan de orde in welke mate de humanitaire situatie mee mag wegen bij de beoordeling of bescherming moet worden verleend op grond van artikel 15c Kwalificatierichtlijn. Daarnaast is aan de orde of de humanitaire situatie afdoende is betrokken bij de beoordeling of bescherming moet worden verleend op grond van artikel 3 EVRM. De rechtbank oordeelt dat verweerder in het kader van beide onderdelen onvoldoende heeft gemotiveerd dat de algemene situatie al dan niet in combinatie met de individuele omstandigheden van eiser, niet maakt dat hij voor bescherming in aanmerking komt. Het beroep is gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2024, 1268

MK ABRS, 05-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:5020](#)

minister van Asiel en Migratie.

8:55d lid 3

PROCESRECHT. Gegrond beroep niet tijdig beslissen in asielprocedure. 8+8-wekenmodel. De door de vreemdelingen aangehaalde wijziging in het verloop van de asielprocedure met ingang van 25 juni 2021 leidt er niet toe dat het door de rechtbank toegepaste 8+8-wekenmodel niet langer passend is.

2. De rechtbank heeft de door de vreemdelingen ingediende beroepen tegen het niet tijdig nemen van besluiten op hun asielaanvragen gegrond verklaard. De rechtbank heeft met toepassing van artikel 8:55d, derde lid, van de Awb geoordeeld dat de minister binnen zestien weken na de dag van verzending van de uitspraak alsnog besluiten bekend moet maken. De rechtbank heeft die termijn gebaseerd op het zogenoemde 8+8-wekenmodel. [...]

3. In hun gelijklopende grieven klagen de vreemdelingen over de duur van de door de rechtbank vastgestelde termijn voor het nemen van besluiten op hun asielaanvragen. Deze grieven slagen niet. [...]

3.2. De door de vreemdelingen aangehaalde wijziging in het verloop van de asielprocedure met ingang van 25 juni 2021 leidt er niet toe dat het door de rechtbank toegepaste 8+8-wekenmodel niet langer passend is. De minister heeft het verloop van de asielprocedure gewijzigd door het voormalige aanmeldgehoor in de aanmeldfase en het voormalige eerste gehoor in de algemene asielprocedure, te vervangen door één aanmeldgehoor in de aanmeldfase. Met ingang van die wijziging begint de algemene asielprocedure dus met het nader gehoor in plaats van het eerste gehoor en duurt de algemene asielprocedure, zonder eventuele verlenging, zes dagen in plaats van acht dagen. Uit het overhevelen van een deel van het verloop van de algemene asielprocedure naar de aanmeldfase en het feit dat de algemene asielprocedure daarom mogelijk twee dagen korter

duurt, volgt op zichzelf niet dat de minister, gelet op het verloop van de gehele asielprocedure, waarbij overigens ook voortzetting van de behandeling kan plaatsvinden in de verlengde asielprocedure, wezenlijk minder tijd nodig heeft voor het nemen van zorgvuldige besluiten dan in het 8+8-wekenmodel.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2024, 1269

MK ABRS, 05-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:4948](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 27 lid 3 lid 4, 29 lid 1

Vw 2000 59a, 73 lid 1

DUBLINVERORDENING. OPSCHORTING OVERDRACHTSTERMIJN. Een verzoek bij de voorzieningenrechter om de uitvoering van een overdrachtsbesluit op te schorten, gedaan tijdens een bezwaarprocedure tegen de feitelijke overdracht, kan niet leiden tot opschorting van de overdrachtstermijn.

3.1. In het arrest van 30 maart 2023, E.N., S.S. en J.Y., [ECLI:EU:C:2023:272](#), punt 23 en 24, heeft het Hof van Justitie erop gewezen dat uit artikel 29, eerste lid, van de Dublinverordening blijkt dat de overdrachtstermijn pas ingaat zodra de beslissing op een beroep of bezwaar tegen een overdrachtsbesluit definitief is geworden, mits de uitvoering van het overdrachtsbesluit is opgeschort op grond van artikel 27, derde of vierde lid, van de Dublinverordening.

3.2. Daarnaast heeft het Hof in het arrest van 30 maart 2023, S.S., N.Z. en S.S., [ECLI:EU:C:2023:269](#), geconcludeerd dat, hoewel lidstaten mogen bepalen dat de feitelijke uitvoering van een overdrachtsbesluit kan worden opgeschort om vreemdelingen verhoogde rechtsbescherming te bieden, dit niet betekent dat een lidstaat kan bepalen dat een uit zijn nationale recht voortvloeiende opschorting van de uitvoering van een overdrachtsbesluit tot opschorting of stuiting van de overdrachtstermijn leidt (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 5 juli 2023, [ECLI:NL:RVS:2023:2593](#), onder 4.5).

3.3. In het geval dat een voorlopige voorziening is getroffen tijdens een bezwaarprocedure tegen de feitelijke uitvoering van het overdrachtsbesluit, is de uitvoering van het overdrachtsbesluit niet opgeschort op grond van artikel 27, derde of vierde lid, van de Dublinverordening, maar op grond van het nationale recht (artikel 73, eerste lid, van de Vw 2000 in samenhang gelezen met artikel 62b en artikel 72, derde lid, van de Vw 2000).

3.4. De rechtbank heeft daarom terecht overwogen dat een verzoek bij de voorzieningenrechter om de uitvoering van een overdrachtsbesluit op te schorten, gedaan tijdens een bezwaarprocedure tegen de feitelijke overdracht, niet kan leiden tot opschorting van de overdrachtstermijn. De Afdeling verlaat hiermee de lijn uit haar uitspraak van 24 februari 2020, [ECLI:NL:RVS:2020:556](#).

JnB 2024, 1270

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 05-12-2024,

[ECLI:NL:RBDHA:2024:20746](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) nr. 604/2013 18 lid 1 b

DUBLINVERORDENING. BELGIË. OPVANG ALLEENSTAANDE, MEERDERJARIGE, NIET-KWESTSBARE MANNELIJKE ASIELZOEKERS. De vraag rijst of de tekortkoming in het Belgische opvangsysteem onder de drempel blijft van het Jawo-arrest indien slechts wordt voorzien in een verblijfplaats of onderkomen voor de nacht omdat het Hof van oordeel is dat wel degelijk moet worden voorzien in een plaats om te wonen, te leven en te verblijven. De minister had nader had moeten motiveren waarom het - soms wel langer dan zes maanden - moeten bivakkeren in de daklozenopvang voor asielzoekers, waaronder Dublinterugkeerders, niet door de ondergrens van het arrest Jawo zakt. Beroep gegrond.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2024, 1271

MK ABRS, 09-12-2024, [ECLI:NL:RVS:2024:5017](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59 lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. Geen doorlaatbewijs en dus geen sprake van een situatie, als bedoeld in artikel 59, derde lid van de Vw 2000.

1. De minister klaagt in zijn eerste grief terecht dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat er sprake was van een situatie, als bedoeld in artikel 59, derde lid van de Vw 2000, omdat voor de vreemdeling de gelegenheid bestond Nederland zelfstandig te verlaten. De vreemdeling heeft weliswaar verklaard zelfstandig naar Duitsland te willen terugkeren en beschikte daarvoor over een busticket, maar op grond van artikel 7, tweede lid, van de Verordening (EG) nr. 1560/2003, de Dublinuitvoeringsverordening, moet aan de vreemdeling, indien het hem wordt toegestaan om zich op eigen initiatief naar de verantwoordelijke lidstaat te begeven, eerst een doorlaatbewijs worden verstrekt. Omdat er op het moment van inbewaringstelling nog geen claimakkoord lag, kon de minister het doorlaatbewijs ook nog niet verstrekken. Op dat moment bestond er voor de vreemdeling dus geen gelegenheid Nederland te verlaten en was daarom niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 59, derde lid, van de Vw 2000.

JnB 2024, 1272

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 05-12-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:20304](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59 lid 1 a

VREEMDELINGENBEWARING. De rechtbank overweegt dat eiser uit de beschikking niet af heeft kunnen leiden of en binnen welke termijn hij Nederland moest verlaten. Dit betekent dat niet voldaan is aan de hiervoor genoemde voorwaarde, dat eiser binnen een gestelde termijn van het verwijderingsbesluit Nederland niet zelfstandig heeft verlaten. Het voorgaande betekent dat de inbewaringstelling van eiser van meet af aan onrechtmatig is.

JnB 2024, 1273

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Groningen, 09-12-2024, [ECLI:NL:RBDHA:2024:20531](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59b lid 1 c lid 3

VREEMDELINGENBEWARING. Beroep tegen voortduren maatregel van bewaring. Beroep gegrond. Belangenafweging valt in het voordeel van eiser uit. Op 11 november 2024 is het duidelijk geworden dat het onderzoek in de asielprocedure van eiser is heropend en dat er een nieuwe zittingsdatum gepland staat in januari. De bewaring op deze grondslag dient vanaf die datum geen gerechtvaardigd doel meer.

[Naar inhoudsopgave](#)